

DE LA PĂCAT LA SFINȚENIE

„De aceea îți zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe că mult a iubit, iar cui se iartă puțin, puțin iubește”. Acestea au fost cuvintele pe care Mântuitorul Iisus Hristos le-a spus fariseului Simon, când ședea la masă în casa lui, înconjurat nu numai de Apostoli, de cărturari și de farisei, ci și de vameși și de alți bărbați și femei socotiți a fi păcătoși. Era vorba despre o femeie păcătoasă, care, conștientă de starea ei de păcătoșenie și intuind că „Învățătorul” care vorbea mulțimilor este cu adevărat Dumnezeu, a făcut un gest neobișnuit. A adus un vas frumos lucrat, plin cu mir, plăcut mirositor și care costa foarte mulți bani și căzând în genunchi la picioarele Domnului, îi spăla picioarele cu lacrimile ei de pocăință, le ștergea cu părul capului și le ungea cu mir. Nu spunea nimic. Nu-i cerea nimic Domnului. Era fericită că pentru câteva clipe,

Domnul îi îngăduie să-l sărute picioarele. Ea simțea deja că Domnul o iartă, și iubirea ei pentru Dumnezeu și fericirea, când se simțea ușurată de greutatea păcatelor ei, erau fără margini. Cine nu ar fi fericit să stea în preajma lui Dumnezeu, să-L atingă chiar? Domnul i-a iertat păcatele. Din clipa aceea femeia nici nu s-a gândit să mai păcătuiască,

devenind ucenică a lui Hristos, urmându-L zi și noapte, în timpul scurtei Sale viețuiri pământești. Și iată că după câteva sute de ani, tot o femeie păcătoasă, primește iertare de păcate și ajunge și ea în Împărăția lui Dumnezeu. Este vorba despre Sfânta Cuvioasă Maria Egipteană, pe care Biserica a rânduit să fie pomenită în Duminica a cincea din Postul Mare. Dar, amintind de Sfânta Maria Egipteană, nu putem să nu ne gândim și la alte femei, care la fel ca ea, au dus o viață păcătoasă, până când Dumnezeu le-a îndrumat pe calea pocăinței și a vieții sfinte. Astfel, o femeie bogată din Antiohia, Sfânta Pelaghia, vestită prin viața ei desfrânată, a întors-o Dumnezeu la pocăință prin predica episcopului Nonu. De asemenea amintim pe Cuvioasa Taisia, care s-a pocăit prin rugăciunile și stăruința Cuviosului părinte Pafnutie. Cuvioasa Maria Egipteană s-a născut în anul 450 după Hristos în Egipt, ca fiică a unor oameni credincioși și înstăriți. Dar, așa cum spune Sfântul apostol Pavel: „tovărășiile rele strică deprinderile bune”, anturajul rău în care a intrat tânăra Maria a făcut-o să uite educația primită. La 12 ani când a părăsit casa părintească a ajuns să cunoască toată „arta” cochetației, să guste ispita taverneilor. Împreună cu alți tineri își pangărea onoarea, crezând că vârsta adolescenței este prilejul cel mai bun pentru dezmăț și pentru destrăbălare. Acești tineri descompuși moral și social urmăreau tot timpul să-și lărgească cercul lor vicios, racolând mereu tineri și tinere, care odată intrați în cercul lor, ca într-o mlaștină rău mirositoare, nu mai puteau ieși. De ce? Pentru că atunci când diavolul → →

aruncă o săgeată veninoasă spre noi, aceea se numește ispită. Dacă îi dăm curs, acela se numește păcat. Se spune că a greși e omenește, dar a persevera este diavolește. Iată pentru ce atunci când continuăm să păcătuim, conștiința noastră morală amorțește, păcatul devine viciu. Maria Egipteanca, pe lângă frumusețea ei fizică, dispunea și de bani mulți. Principiul ei de viață era mâncarea, băutura, și destrăbălarea. În această mizerie spirituală a trăit Maria Egipteanca 17 ani, până la vârsta de 29 ani. Tot cu gânduri pătimase s-a urcat odată într-o corabie plină de pelerini dornici să se închine la Locurile Sfinte. Ajunsă la Ierusalim, cu toate că nu credea în Dumnezeu, a mers și ea la Biserica Sfântului Mormânt. Dar nu a putut să intre. Așa a povestit înainte de sfârșitul vieții: „Am încercat să intru în Biserică, toată lumea a intrat trecând pe lângă mine, iar eu am fost ținută în pragul ușii de o putere nevăzută. M-am amestecat cu alți pelerini. Toți au intrat, iar eu am rămas tot afară. Am ieșit în curte și am început să plâng cu amar și să cer iertare. Am văzut icoana Maicii Domnului care lăcrima. Mi-am dat seama că pentru păcatele mele plânga. Trei zile și trei nopți am stat întinsă pe piatră, am plâns și am cerut iertare. Apoi am văzut pe Maica Domnului zâmbind. Atunci am prins curaj și am intrat în Biserică și m-am închinat la Sfânta Cruce. La ieșire un om mi-a dat trei bănuți, cu care am cumpărat trei pâini. La porunca Maicii Domnului, am trecut Iordanul și m-am afundat în pustie unde am stat 47 de ani. M-am hrănit cu cele trei pâini, cu ierburi, cu rădăcini și am băut apă atunci când am găsit câteva picături. Am dormit pe pământul gol, iar așternut mi-a fost nisipul pustiei. Dar toate aceste lipsuri au fost neînsemnate față de grelele ispite și lupte pe care le-am dat cu diavolul”. După îndelunga pocăință, Sfânta cuvioasă Maria Egipteanca și-a prevăzut și prevestit ziua morții. Cuvios Părinte Zosima a îngropat-o și a povestit multora viața ei. Sfânta Cuvioasă Maria Egipteanca ne arată cât de minunat poate lucra harul lui Dumnezeu în omul care se pocăiește. Atât de mult schimbă harul lui Dumnezeu pe omul păcătos care se pocăiește profund, încât îl poate ridica spre lumina Împărăției cerurilor pe care o pregustă sfinții încă din lumea aceasta. De aceea, pilda vieții de pocăință și sfințenie a Sfintei Maria Egipteanca este o întărire spirituală și o speranță pentru toți credincioșii și pentru toți oamenii care doresc să se mântuiască, să-și sfințească viața, oricât de păcătoși ar fi ei. Ca urmare a convertirii ei duhovnicești prin pocăință, Sfânta Maria Egipteanca, este numită „înger în trup”, deoarece și-a răstignit patimile trupești și a ajuns la învierea sufletului din moartea păcatului, sfințindu-și sufletul și trupul cu ajutorul dumnezeiescului har. Pomenirea Sfintei cuvioase Maria Egipteanca ne pregătește să înaintăm duhovnicește spre Sămbăta lui Lazăr, Duminica Floriilor și Săptămâna Sfințelor Patimi, pentru a intra apoi în lumina Sfintei Învieri, spre slava lui Dumnezeu și bucuria tuturor.

„Sfântă Maria Egipteanca, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!”

ÎNSINGURAREA ȘI ÎNTRISTAREA

Însingurarea este o realitate pentru cei ce simt însingurare. Există însă și o singurătate plină, când te însingurezi ca să realizezi ceva deosebit, să poți fi cu tine însuși, să te cunoști pe tine însuși. În orice caz, singurătatea voită este diferită de singurătatea nedorită. Cineva care are o singurătate nedorită trebuie să caute o împlinire. Ori o împlinire spirituală, dacă e format sufletește, ori o împlinire socială, prin omul de lângă tine sau prin omul prin care te-ai putea împlini. Pentru fiecare dintre noi, întâlnirea cu Mântuitorul Iisus Hristos poate fi la orice rugăciune. Întâlnirea cu Domnul Hristos poate fi la orice citire din Sfânta Evanghelie. Întâlnirea cu Domnul Hristos poate fi de câte ori facem un bine fratelui nostru. Întâlnirea cu Domnul Hristos poate fi pentru fiecare dintre noi, sigur, când vom trece din această viață și când se va hotărî locul pe care ni l-am pregătit pentru viața veșnică. În Pateric este scris că: „În ce te găsește moartea, în aceea te duci”. Dacă ducem o viață frumoasă și bună și ne găsește moartea în bine, în bine ne ducem. Domnul Hristos le-a dat oamenilor învățătură: să fie buni, să ierte, i-a învățat să creadă, i-a învățat să se smerească, i-a învățat să aibă îngăduință. Adică toată Evanghelia este un fel de întâmpinare a Domnului nostru Iisus Hristos și o întâmpinare a noastră pentru Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Noi de multe ori credem că suntem vinovați înaintea lui Dumnezeu pentru că nu ajungem să avem în conștiința noastră bucuria, simțământul prezenței Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Nu știu dacă este așa, pentru că învrednicirea nu ne-o dăm noi, ci Dumnezeu. Nu trebuie să cerem de la noi lucruri pe care nu le cere nici Dumnezeu.

Întristarea este de obicei urmarea gândurilor mânioase ori a nereușitei de a satisface o oarecare patimă. Ca atare, cel ce își va birui poftele și patimile, va izgoni pentru totdeauna din inima sa și întristarea. Astfel, cel înfrânat nu se va întrista că a rămas fără prânz, cel nemânios - că n-a avut prilejul să se răzbune, iar cel smerit cugetător - de lipsirea de cinstire din partea oamenilor. Cel neagonisitor nu se va amări nici dacă rămâne fără vreun ban. Cu oamenii pătimiși se întâmplă însă că întristarea vine asupra lor fără vreo cauză văzută. Sfântul Ioan Cassian spune că „*prin înrâurirea subtilă a vrăjmașului, suntem supuși unui asemenea necaz că nu putem să primim cu obișnuită plăcere nici măcar vizita oamenilor la care ținem și a rudelor noastre, și orice ne-ar spune aceștia într-o discuție cuviincioasă ni se pare că vine la vremea nepotrivită și că este de prisos*”. Totuși, aceasta dovedește numai că întristarea nu-și are întotdeauna cauzele în surse exterioare. Nu. Înăuntrul nostru, în adâncul inimii, stau semințele ascunse ale patimilor, care, îndată ce se revarsă asupra sufletului ploaia ispitelor, dau mlădițe și roade. Dacă am fi nepătimiși, am avea adevărata liniște în suflet, nici un fel de uneltiri ale diavolului întristării n-ar putea avea influență asupra noastră. Pământul inimii, uscat de post, de privegheri și de rugăciuni, n-ar putea să mai primească semințele patimilor insuflate de către diavoli. Dar nu trebuie să fugim de oameni cu scopul de a evita întristarea. Dacă omul va avea răbdare și curăția inimii, va fi în stare să spună împreună cu prorocul David: „*cu cei ce urau pacea eram făcător de pace*” (Ps. 119). Atunci se va împăca nu doar cu oamenii, ci și cu animalele, și acelea îl vor cinsti.

Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Marți 16 aprilie	17:00	Spovedanie
Miercuri 17 aprilie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Joi 18 aprilie	17:00	Spovedanie
Vineri 19 aprilie	08:00	Sfânta Liturghie a Darurilor
	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 20 aprilie	07:00 - 09:30	Sfânta Liturghie Pomenirea morților - Sâmbăta lui Lazăr
	13:00	Procesiune de Florii
	15:30	Spovedanie (după Procesiune)
	18:00	Vecernie
	Duminică 21 aprilie	07:00
	11:30	Program de bibliotecă
	18:00	Denie

Învierea lui Lazăr

Sâmbăta dinaintea „Intrării Domnului în Ierusalim” este cunoscută sub numele de Sâmbăta lui Lazăr. În această zi se face pomenirea minunii învierii dreptului Lazăr din Betania, fiul lui Simon. Conform Sfintei Tradiții, Lazăr a fost numit apoi episcop al cetății Chition și a trecut la cele veșnice la 30 de ani de la învierea sa. Prin învierea lui Lazăr se face o anticipare a Învierii Domnului, Cel ce după multe umilințe avea să învieze duminică, în zori, fapt atestat de Sfintele Evanghelii, de Sfinții Apostoli și de multe alte persoane care L-au văzut aieva după Învierea Sa. Înainte de mântuitoarele patimi, Iisus Hristos, care știa ce se va întâmpla cu El, a vrut să încredințeze lumea mult mai clar despre posibilitatea învierii din morți a oamenilor. Astfel, înviază din morți pe fiica lui Iair, pe fiul văduvei din Nain și în cele din urmă pe Lazăr, prietenul său. Din cauza acestei minuni, mai marii fariseilor și cărturarilor căutau să-L prindă din invidie pe Iisus și să-L omoare. Tocmai acesta este motivul pentru care dumnezeieștii Părinți au așezat această prăznuire în această zi, pentru că au găsit mai cu seamă această minune drept începătură și pricină a urii iudeilor împotriva lui Hristos. După cum știm, această ură se va dezvolta în săptămâna ce urmează după Duminica Floriilor și va culmina cu răstignirea Domnului pe Cruce, cu moartea Sa și cu punerea în mormânt. Prin învierea lui Lazăr din morți, Mântuitorul Iisus Hristos își prevestește propria Înviere. Dacă a avut puterea să ridice un om din moarte, înseamnă că El însuși va putea birui moartea. Din această perspectivă, sâmbăta lui Lazăr poate fi numită un fel de „mică înviere” în sensul în care ea prevestește ceea ce se va întâmpla peste câteva zile.

